

Søndag Seksagesima 2024

Salmer: 4, 7, 557, 156, 172

Kom, Herre Jesus, Amen.

Es 45, 5-12; 2 Tim 3, 10-17; Mark 4, 26-32

På planetariets hjemmeside kan man læse følgende om baggrunden for Big Bang-teorien:

»Helt kort forklarer Big Bang-teorien, at alt, der nogensinde har eksisteret i universet, blev til i præcis samme øjeblik for knap 13,8 milliarder år siden. På det tidspunkt opstod alt det materiale, der findes i universet. Men også selve tiden og rummet omkring os opstod i dette øjeblik. Big Bang skabte altså tre ting: Det materiale vi består af, rummet mellem materialet, og tiden. Netop derfor er det faktisk ikke muligt at tale om en tid før Big Bang, for her eksisterede tiden ikke.«

Jeg hører til dem, der mener, at Big Bang-teorien er ganske overbevisende, men jeg synes også, at den rejser ligeså mange spørgsmål, som den besvarer: Hvordan blev universets materiale til, når der ikke i forvejen var noget, og hvordan kan man hævde, at der ikke fandtes tid og rum før dette afgørende urknald, som vi kalder det hjemme hos os, det er jo sket *i* tiden og rummet. Hvordan kan – som Herren siger til Esajas – *»leret sige til ham, der former det: Hvad er det, du laver? Kan dit værk sige: Han har ingen hænder?(...) Giver I mig besked om mine hænders værk?«* For den troende kan Big Bang-teorien således ikke andet end pege hen på Gud, fordi det er så fantastisk en iagttagelse af hans storhed. Og Gud er evig, hævet over tid og rum, undtagen når han vælger netop at bryde ind i tiden og rummet; skabelsen er et eksempel herpå, ligesom fødslen af hans søn, Jesus Kristus eller det store, kristne Big Bang: Pinseunderet. Det er så dybt og vidunderligt et mysterium, at mennesker, der er kommet til tro på, at de hører Gud til, ganske som lerkarret tilhører pottemageren, forstår, at kun ved at blive i Gud, kan de

selv vokse ind i hans rige og få del i hans visdom. Og den eneste måde, vi kan blive i Gud på, er ved selv at læse i skriften og ved at vejlede andre til at forstå, at bag alt det, vi kan erfare med vore sanser, er der en guddommelig vilje og virkelighed, som vi ikke må afskære os fra.

Imidlertid lever vi i en rationalistisk tidsalder og har i øvrigt lært, at det åndelige og det verdslige ALDRIG må sammenblandes, kristendom kan allerhøjst have noget at sige som kultur, hvis der endelig skal siges noget positivt om den.

Men dermed bliver verden gudsforladt, så er det os, der råder over den, og det er ikke sikkert, at det er godt. For vi kan med vore egne øjne se, at den opfattelse på samme tid fører til voldsom udnyttelse af jordens ressourcer og til angst for dens undergang. Hvis der ikke findes et Guds rige, hvor vi skal se hans herlighed og kærlighed, eller hvis vi ikke vil lade dette rige have noget at sige over os, så har vi nemlig kun denne ene jord, der har sin begrænsede tid. Og så gælder det enten om at bruge den,

mens tid er, eller dens overlevelse kommer til at bero på os og vore handlinger alene. Det paradoksale er, at vi ikke holder op med at tro, selv om vi afviser, at Gud har skabt jorden, og at han i øvrigt har vist sig på den selvsamme jord som et menneske. Og så farer vi vild, vi bliver dårer og er til fals for en hvilken som helst tro.

Jeg har sagt dette før, men jeg siger det igen: Hver gang jeg ser et billede af enorme arealer, der er plastret til med solceller eller engang smukke og uberørte naturområder hærget af vindmøller, så er det for mig at se et udtryk for, hvad der sker, når mennesker lukker hjertets dør for Kristus og hellere vil tro på egne kræfter. Så tror vi, at et bestemt antal vindmøller og solcelleparker kan redde kloden. Tænk så på, hvor mange gange vi hører politikere eller andre, der har indflydelse, argumentere med ordet »tro«: *»Jeg tror på, at dette er vejen frem«*, *»Jeg tror, der er en politik, der er helt objektiv rigtig og dermed bedst for alle«*. Og hvis vi skal se ind i os selv, så er vi vel også slemme til konstant at tro, at politisk handling kan løse

ethvert personligt problem, så vi kan leve et gnidningsfrit liv på alle planer. For vi tror, at vi kun har dette ene liv, og så skal det sørme være et godt og velbjerget liv. Men på den måde bliver vi lette ofre for falske vejledere, vi forstår ikke, at krav om handling og gode gerninger i en gudløs verden alt for let fører til magtmisbrug, og værst af alt, så lærer vi ikke, at menneskets vilkår i verden mange gange er lidelse, netop fordi vi er skabt i tiden og vort liv derfor er endeligt.

Men så går vi til kirke og synger en salme om trængsler, der styrker vor længsel efter den Jesus, som taler til os i dag med ordene om sin faders rige, og han tager udgangspunkt netop i sin faders skaberværk. Når bonden sår sine agre, vokser kornet uden at han ved hvordan. Markens afgrøde viser simpelthen med hvilken visdom, Gud har skabt alt, også det lille sennepsfrø, som er mindre end alle andre frø på jorden, men som vokser op til en stor busk i hvis skygge, fuglene kan bygge rede. Mens vi går og tror, at vi skal bære jordkloden, vor egen og andres

velfærd på egne skuldre, så siger Jesus til os: »Slap dog af! Det er ude af jeres hænder, for I forstår ikke hvilken vis og mægtig Gud, der står bag alt.« Denne mægtige Gud, der i tiden skabte alt, der findes, han lignes ved et sennepsfrø, fordi han blev menneske, og i dette tilsyneladende lille og lidelsesfyldte liv, Jesus Kristus levede, lod han sit himmerige gro frem. Det himmerige kan vi alle få del i gennem troen på ham; men det kræver, at vi aflægger troen på vor egen magt. At få del i himmeriget handler om selv at blive lille for til gengæld at vokse i troen på Jesus Kristus og derved blive udrustet til al god gerning, som Paulus lod Timotheus vide. At være udrustet til al god gerning er for den kristne at gøre godt mod sin næste, men således, at den venstre hånd aldrig lader den højre vide det. De gode gerninger er udløbere af troens lille sennepsfrø, som Gud altid står parat til at så i de hjerter, der banker og higer efter ham. Og vi må bede Gud om, at han vil lade sit himmerige udbrede sig og vokse iblandt os netop ved disse skjulte, uselviske gerninger, så vi ikke lægger Danmark og

verden øde, men i stedet lader troen vil bære frugt indtil den dag, da han skal komme og gøre alting nyt.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.